

Ryszard Siciński

Izba warszawska

Palestra 19/10(214), 100-103

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

wych przepisów prawa pracy, a w szczególności zagadnień: nawiązania i rozwiązania stosunku pracy, rozstrzygnięcia sporów ze stosunku pracy, postępowania odwoławczego w sprawach ze stosunku pracy, odpowiedzialności odszkodowawczej pracownika, szczególnej ochrony stosunku pracy, przygotowywanych wytycznych Sądu Najwyższego co do ważności dotychczasowego orzecznictwa w sprawach ze stosunku pracy, podstawowych praw i obowiązków pracownika oraz zakładu pracy.

W toku seminarium omówione zostały również wybrane zagadnienia

prawa lokalowego, interesujące z punktu widzenia praktyki adwokackiej, oraz problem odpowiedzialności krajowca dewizowego z tytułu obrotu podczas pobytu za granicą.

Grono wykładowców stanowili adwokaci: Zenon Matlak, Edmund Mazur, Jerzy Sadyński, Zygmunt Samborski, Lucjan Stankowski, Andrzej Zieliński, prezes Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie mgr Włodzimierz Formicki, dr Krystyna Krzekotowska oraz instruktor KW PZPR Stanisław Kulawczyk.

adw. J.Z.

Izba warszawska

1. W dniu 6 czerwca br. Komisja Pracy Społecznej, działająca przy Radzie Adwokackiej w Warszawie, zorganizowała spotkanie działaczy społecznych adwokatury warszawskiej poświęcone przedstawieniu dorobku ostatniego okresu oraz wymianie doświadczeń. Na zebranie zaproszeni zostali przedstawiciele organizacji społecznych, z którymi współpracuje adwokatura warszawska, oraz przedstawiciele prasy.

Naradę otworzył przewodniczący Komisji Pracy Społecznej, sekretarz Rady adw. Ryszard Siciński, witając gości oraz koleżanki i kolegów. Stwierdził, że adwokatura powiązana jest różnorodnymi drogami ze społeczeństwem: tam wszędzie, gdzie istnieje możliwość poprawienia losu człowieka, są adwokaci. Statystyki, z natury rzeczy niepełne, znajdujące się w posiadaniu Komisji stwierdzają, że w Izbie warszawskiej jest przeszło 350 działaczy ZPP (w tym we władzach więcej niż 50), 50 działaczek Ligi Kobiet, 62 działacze komitetów przeciwalkoholowych, 50 osób pracuje aktywnie we Froncie Jedności Narodu i społecznych komisjach pojedynczych, kilkanaście zaś współpracuje z TPD.

Adwokatura jest szkołą działania społecznego już choćby z tej przyczyny, że oparta jest na samorządzie, w którym działa czynnie 1/3 ogółu członków Izby. Od okresu aplikacji staramy się wdrożyć naszych następców do pracy społecznej. Jesteśmy „zaszyfrowani” w relacjach na zewnątrz jako „magistrowie” czy „prawnicy”. Podjęliśmy ciekawe i nowatorskie inicjatywy społeczne. W porozumieniu z psychologami i socjologami udzielaliśmy pomocy prawnej w szpitalu urazowym, wspomagając w ten sposób działanie terapeutyczne lekarzy. Nawiązaliśmy kontakt jako pierwsi w kraju z jednym z największych zakładów przemysłowych Warszawy im. M. Kasprzaka, służąc poradami ich pracownikom oraz publikując pogadanki prawne przez radiowęzeł i w gazecie zakładowej. Pragniemy nowych inicjatyw, doświadczeń, pomysłów, ulepszenia form dotychczasowych i sięgania po nowe. Pragniemy pokazać nasz dorobek, zachęcić do współpracy z poszczególnymi organizacjami i wysłuchać uwag, mogących przynieść nowe, lepsze rozwiązania tej współpracy.

W ostatnich latach — stwierdził sekretarz Rady — adwokaci warszawscy za pracę na różnych stanowiskach

uzyskali przeszło 360 odznaczeń państwowych, zresztą z zasady za pracę poza adwokaturą.

W dyskusji w toku narady wzięło udział 12 adwokatów-działaczy społecznych, a mianowicie: Józef Piątek, Tadeusz Makowski, Henryk Gawlikowski, Witold Antoniewski, Ryszard Czarkowski, Stanisław Jaroszek, Aleksander Dubrowski, Halina Majewska, Jan Malewicz, Stanisław Gruca, Józef Dobrowolski. Reprezentowali oni różne pionierzy współpracy społecznej: PKPS, TPD, Komisje Pojednawcze, Sądy Społeczne, Towarzystwo Walki z Kalectwem, Związek Inwalidów, ZBoWiD, Ligę Ochrony Przyrody, działalność dla żołnierzy i ich rodzin, Ligę Kobiet, Związek Harcerstwa Polskiego, Komitet Przeciwalkoholowy. Mówcy scharakteryzowali i omówili współpracę adwokatów warszawskich z tymi organizacjami, zachęcając do jej poszerzenia i ulepszenia. Wyłonionych zostało wiele ciekawych inicjatyw, między innymi stworzenie przy Komisji Pracy Społecznej Rady Adwokackiej w Warszawie „Banku działaczy społecznych”, chętnych do współpracy z poszczególnymi organizacjami. Mówcy wskazali na fakt, że poważną pracą społeczną są świadczone usługi przy obronach z urzędu.

Zabrali także głos przedstawiciele organizacji społecznych, dziękując za pomoc ze strony Rady w rozwiązywaniu trudności i problemów tych organizacji, a m.in. PKPS, Związku Emerytów i TPD. Przedstawicielka TPD Sarnowska określiła współpracę z Radą Adwokacką jako serdeczną stwierdzając, że w ostatnim okresie Rada skierowała 10 osób chętnych do współpracy z TPD.

Podsumował naradę dziekan Rady Maciej Dubois, składając podziękowanie wszystkim aktywistom. Dziekan podniósł, że poważną pracą społeczną jest praca wewnątrz korporacji, o której na naradzie nie mówiono. Doda-

jąc do tego stwierdzenie, że ok. 13% spraw jest prowadzonych z urzędu, mówca oświadczył, że nie będzie chyba przesady w twierdzeniu, iż adwokatura daje swój olbrzymi wkład w pracę dla dobra społeczeństwa.

2. W dniu 21 czerwca br. delegacja Rady Adwokackiej w Warszawie złożyła na cmentarzu w Palmirach wiązanki kwiatów na grobach adwokatów, bestialsko zamordowanych przez hitlerowców w dniach 20 i 21 czerwca 1940 r. Straceni zostali wówczas Koledzy: Władysław Gintowt-Dziewałtowski, Tadeusz Fabiani, Edmund Grabowski, Czesław Jankowski, Stanisław Jezierski, Józef Krasuski, Jerzy Niżałowski, Józef Stążewski i Wacław Tyrchowski. W delegacji tej wzięli udział przedstawiciele Prezydium Rady, jej Biura oraz przedstawiciele aplikantów adwokackich i Koła Seniorów.

3. Dyrekcja Liceum Ogólnokształcącego nr 49 im. Z. Modzelewskiego w Warszawie nadesłała w kwietniu br. pismo do Rady Adwokackiej, wyrażające podziękowanie za wygłoszenie na terenie Liceum 10 wykładów poświęconych podstawowym zasadom prawa rodzinnego. Wykłady te wygłosili aplikanci adwokaccy: Mirosław Brych, dr Andrzej Łapiński, Krzysztof Piesiewicz, Marek Mazurkiewicz, Wiesław Szczepiński, Andrzej Szerbiński, Edward Wende i Tadeusz Wolfowicz.

4. W dniach 10, 11 i 18 stycznia br. do egzaminu adwokackiego przystąpiło dwu aplikantów adwokackich, którzy zdali ten egzamin pomyślnie. Kolega Jan Stachura zdał egzamin z wynikiem bardzo dobrym.

W dniach 11, 12 i 19 kwietnia 1975 r. odbył się w Izbie egzamin adwokacki. Apl. adw. Grażyna Stecka złożyła go z wynikiem bardzo dobrym, dwie osoby — z wynikiem dobrym i jedna — z dostatecznym. Jeden z aplikantów egzaminu nie zdał.

5. Z inicjatywy Komisji do Spraw Szkolenia Aplikantów odbyła się w dniu 13 maja 1975 r., w Starej Pomarańczarni w Łazienkach impreza, której uczestnicy zachowują to spotkanie na długo w pamięci. Było to mianowicie spotkanie z prof. drem Bogusławem Leśnodorskim, który wygłosił odczyt na temat: Co winni jesteśmy Polakom Oświeconym? To spotkanie z wybitnym przedstawicielem kultury polskiej w dostojnym wnętrzu nabrało szczególnie uroczystego charakteru. Duże wrażenie wywarła na słuchaczach zastosowana przez prof. Leśnodorskiego nowoczesna metoda oceny zdarzeń i ludzi oraz piękne, żywe słowo wykładu. Kontrowersyjny okres naszych dziejów został przedstawiony w sposób niezwykle ciekawy i barwny. Spotkanie zostało uświetnione recitalem fortepianowym w wykonaniu doc. Andrzeja Stefańskiego.

Rada Adwokacka wyraziła w związku z tym specjalne podziękowanie prof. Leśnodorskiemu i doc. Stefańskiemu, dr Markowi Kwiatkowskiemu, kustoszowi Muzeum w Łazienkach, oraz organizatorom spotkania kol. drowi Kazimierzowi Łojewskiemu i kol. Czesławowi Jaworskiemu.

6. Nadażając za potrzebą chwili Rada Adwokacka wydała skrypt z zakresu prawa pracy w opracowaniu kol. b. wicedziekana Ryszarda Marka. Pierwsza część skryptu omawia przepisy ogólne kodeksu pracy, zagadnienia dotyczące stosunków pracy, wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń. Opracowanie to przeznaczone jest do użytku wewnętrznego, choć może ono być — za pośrednictwem innych rad adwokackich lub bezpośrednio — przesłane, na zapotrzebowanie pisemne, za zaliczeniem pocztowym w kwocie 30 zł. Rozległy zakres opracowania i uwzględnienie całości opublikowanych rozporządzeń, jak również osoba samego autora gwarantują przydatność tego skryptu.

7. W dniach od 14 do 17 kwietnia 1975 r. w Ośrodku RSW „Prasa” w Kazimierzu nad Wisłą odbyła się konferencja adwokatów-radców prawnych, poświęcona problematyce kodeksu pracy. 85 Koleżanek i Kolegów wysłuchało wykładów wygłoszonych przez sędziego SN A. Filcka, dra W. Masewicza z Generalnej Prokuratury, sędziego SN W. Formańskiego i sędziego SN A. Szczurzewskiego.

8. Komisja Doskonalenia Zawodowego zorganizowała w dniach od 6 do 8 grudnia i od 13 do 15 grudnia 1974 r. oraz od 21 do 23 marca 1975 r. sympozja o charakterze ogólnopoznawczym w Ojrzeńcu pod Warszawą. Zasięg tematyczny tych sympozjów obejmował przepisy cywilnego i procedury cywilnej, k.r.o. oraz prawa karnego (zarówno materialnego jak i formalnego). W trakcie zajęć omówione zostało orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz poglądy doktryny z ostatniego roku. Uczestnicy sympozjów otrzymali obszernie opracowaną piśmienną, które ponadto zostały przesłane do wszystkich zespołów adwokackich Izby warszawskiej oraz doręczono aplikantom adwokackim.

W 1974 r. oraz w marcu 1975 r. wydane zostało opracowanie orzecznictwa Sądu Najwyższego z zakresu kodeksu cywilnego za okres od 1 stycznia 1975 do 31 marca 1975 (od 1.IV.1974 r. prowadzona jest już kartoteka orzecznictwa przez Ośrodek Badawczy Adwokatury przy NRA). Ponadto Komisja Doskonalenia Zawodowego opracowała skrypt z cyklu: „Gdzie szukać” orzecznictwa SN do przepisów k.k., k.k.w. i k.p.k. za okres od 1 lipca 1973 r. do 31 marca 1974 r. oraz bibliografię do tych przepisów. Na posiedzeniu Rady Adwokackiej uchwalono wyrazić podziękowanie Komisji Doskonalenia Zawodowego, a w szczególności jej przewodniczącemu adw. drowi Wiesławowi Łukawskiemu za wysoce produktywną działalność Komisji.

9. Komisja do Spraw Socjalnych i Kulturalnych przy Radzie Adwokackiej została w ostatnim okresie zreorganizowana i zmieniono częściowo jej skład osobowy. Ważkość zagadnień stanowiących przedmiot prac tej komisji oraz ich zazębianie się spowodowały scalenie ich pod jednym kierownictwem.

10. Komisja Szkolenia Aplikantów Adwokackich pod kierownictwem adw. Czesława Jaworskiego wykazała się w ostatnich czasach szeregiem ciekawych inicjatyw. Zaliczyć do nich należy zorganizowanie w sali Czytelni Francuskiej pokazu filmu „Zapis zbrodni”, połączonego z dyskusją

przeprowadzoną z udziałem reżysera filmu Andrzeja Trzosa-Rastawickiego. Spotkanie cieszyło się dobrą frekwencją, a dyskusję uznać należy za ciekawą.

11. W ramach dorocznych spotkań piłkarskich między przedstawicielami trzech pionów wymiaru sprawiedliwości drużyna młodych adwokatów i aplikantów warszawskich zmierzyła swe siły z przedstawicielami sądownictwa i prokuratury — tym razem na polu futbolowym. Sprawozdawca woli nie podawać wyników, ponieważ nie ucieszyłyby one serc adwokackich.

adw. Ryszard Siciński

Izba wrocławska

1. Izba wrocławska prowadzi doskonalenie zawodowe w wielu zróżnicowanych formach. Niezależnie od udziału kilku kolegów w seminariach doktoranckich na Uniwersytecie Wrocławskim prowadzone są cykle prelekcji i dyskusji (np. ostatnio w związku z nowym kodeksem pracy) oraz systematyczne konferencje (ostatnia w kwietniu 1975 r.) w Karpaczu, a także organizowane są odczyty wybitnych uczonych tak krajowych jak i zagranicznych.

W dniu 12 maja 1975 r. Komisja doskonalenia zawodowego Rady Adwokackiej zorganizowała prelekcję prof. dr Marii Lipczyńskiej na temat roli adwokata jako pełnomocnika oskarżyciela prywatnego i obrońcy w sprawach z oskarżenia prywatnego. Sprawy te niesłusznie uważane są za margines pracy adwokata, chociaż często w praktyce, w dążeniu do ugodowego załatwienia takich spraw, zapomina się, iż są to częstokroć sprawy o dużym ładunku krzywdy ludzkiej.

Interesujący odczyt prof. dr Marii Lipczyńskiej ograniczył się z konieczności do omówienia jedynie wyboru

zagadnień, w szczególności przechodzenia z trybu publicznoskargowego do prywatnoskargowego. Dyskusja była ożywiona. Między innymi podnoszono kwestię korzystania z przepisów prawa cywilnego (art. 24 k.c.) w zakresie zapobiegania naruszeniom ochrony czci częściej niż z odpowiednich przepisów prawa karnego. Kwestia właściwości sądu w tej mierze łączy się — zdaniem dyskutantów — z większą dokładnością rozpoznania sprawy i satysfakcją, jaką daje to pokrzywdzonemu, któremu nie zawsze zależy na ukaraniu oskarżonego, natomiast więcej na wykazaniu niesłuszności pomówienia.

2. W dniu 23 lipca 1975 r. wspólnym staraniem Instytutu Kryminologicznego, w szczególności doc. dra Tomasza Kaczmarka, i Rady Adwokackiej zorganizowano odczyt bawiącego w Polsce na zaproszenie PAN jednego z najwybitniejszych znawców prawa karnego w RFN, profesora Uniwersytetu we Freiburgu oraz wiceprezydenta ALDP prof. dra Hansa Heinricha Jescheka na temat „Prawoporównawcze problemy prawa karnego polskiego i niemieckiego na tle ostatniej